

Arrest

nr. 226 782 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 3 mei 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.04.2019 bij onze diensten werd ingediend door:

*Z. T., M. (..)(RR: xxxxxxxxxxxx),
geboren te Anjra op 01.01.1958*

*B. A., A. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx),
geboren te Tanger op 01.01.1960*

Nationaliteit: Marokko

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.01.2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 05.04.2019 en in de bijgevoegde medische attesten (: zie bevestiging arts d.d. 29.04.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1 EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 3 EVRM en schending van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 3 EVRM en schending van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoeker diende op 5 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (hierna: Vw.).

Ter staving van de verblijfsaanvraag werden de volgende medische stukken bijgebracht:

- Medisch attest d.d. 9 januari 2019 van Dr. Dedeken Peter: radiaal reporalisatiestoornissen, focale epilepsie va CVA, tremor en hoofdpijnen, n. occ. Nemologie rechts – levenslange mantelzorg vereist;
- Medisch verslag d.d. 19 december 2018 van Dr. Marc Lambelin: 1.langer bestaande dyspneu d'effort klachten en intermittente thoracale last. Anamnese is moeilijk gezien volledige heteroanamnese via schoondochter. Mogelijks angina pectoris? Rustelektrocardiogram toont aspecifieke repolarisatiestoornissen de welke bij inspanning echter niet progressief zijn. Inspanningstest is stricto sensu wel submaximaal. 2. Aanslepende wonde aan de grote teen rechts. 3.LDL-cholesterol bedraagt nog steeds 108 mg/dl ondanks agressieve statinetherapie. Best aan te vullen met eezetimibe 10mg daags. Uiteraard zijn er ook twijfels over adequate therapietrouw.;

- Medisch verslag d.d. 29 november 2018 van Dr. Dedeken Peter: antecedenten: EEG in he verleden was gelateraliseerd, maar niet epiletisch gestoord. ?terugbetaling keppra sinds feb. 2018. Opvolging voor een intentionele tremor rechts waarvoor propranolol 80-40/dag. De intentionele tremor, waarvoor propranolol 40 mg 2/d is onder controle; Er blijft een atactische component aanwezig. Heden hoofdpijn, duidelijk n. occipitalisneuralgie, rechts meer dan links. Cambamazepine is voorkeursbehandeling.

Opbouw naar 200 2/d en bouw tegelijk Keppra af, niet vanwege verlies efficaciteit noch voor adverse events, mar om rationalisatie van het medicatieschema te behouden de dosis 2-200mg/dag is immers een minimaal effectieve dosis voor epilepsie. Patiënt is heden ook depressief – medicatie Sipralexa 10mg;

Uit bovenstaande stukken blijkt duidelijk dat verzoeker een ernstige medische problematiek heeft waarvoor een goede neurologische opvolging en behandeling uiterst noodzakelijk is.

Desalniettemin beslist de Staatssecretaris dat de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk, omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter Vw.

De Staatssecretaris stelt dat uit het medisch dossier wel kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte doch dat de medische aandoening verzoeker wel in staat stelt te reizen. De Staatssecretaris gaat akkoord dat verzoekende partij niet met het vliegtuig kan reizen, hij ziet geen contra-indicatie dat verzoeker niet over land kan reizen.

De behandelende arts heeft geattesteerd dat verzoeker niet kan reizen. Een reis over land is veel zwaarder dan een reis per vliegtuig. Een reis over land duurt immers minimaal 24 uur aangezien een afstand va 2342 kilometer dient overbrugt te worden. Het hoeft geen betoog dat voor verzoekende partij gezien zijn aandoeningen de reis oever land een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, bovendien bestaat een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De Staatssecretaris oordeelt dat de terugkeer naar het land van herkomst (Marokko) bijgevolg geen inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 EVRM.

In het advies weerhoudt de arts-adviseur een arteriële hypertensie met als gevolg tweemaal een ischemisch CVA, alsook een vermoeden van epilepsie, en stelt dat hiervoor opvolging en behandeling bij een internist-neuroloog/cardioloog aangewezen lijkt.

De arts-adviseur stelt evenwel dat medische opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Bijgevolg zou de medische problematiek van verzoeker geen reëel risico inhouden voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, De arts-adviseur verwijst naar een kliniek te Rabat, Hôpital des Spécialités, die verzoeker zou kunnen verzorgen. Deze kliniek bevindt zich echter op 247,93 km afstand van de gewoonlijke verblijfplaats van verzoeker. Bijgevolg is het voor verzoeker praktisch niet haalbaar om zich in deze kliniek te laten verzorgen. De toegankelijkheid van deze medische verzorging kan aldus niet worden weerhouden.

Het is bovendien opmerkelijk dat de koning van Marokko zich recent zelf in Frankrijk heeft laten opereren. Dit wijst duidelijk op het ontoereikend karakter van de gezondheidszorg in Marokko.

In tegenstelling tot wat de arts-adviseur stelt, is verzoeker geen RAMED-begunstigde. Verzoeker heeft namelijk de volle leeftijd van 60 jaar nog niet bereikt. Bijgevolg kan verzoeker geen aanspraak maken op kosteloze medicatie en gratis behandeling in publieke instellingen.

Verzoeker heeft een pensioen ten bedrage van ongeveer 200 à 300 EUR. Zonder verzekering kost één doktersbezoek 170 EUR. De toegang tot medische hulpverlening is in de praktijk dan ook niet haalbaar.

Tot slot heeft de Staatssecretaris nagelaten om te onderzoeken of verzoeker nog familieleden heeft die in Marokko wonen. Verzoeker heeft echter geen familie in Marokko waar hij terecht kan voor hulp en opvang. De mantelzorg wordt verzorgd door de echtgenote van verzoeker (i.e. verzoekster). De echtgenote en de kinderen van verzoeker wonen eveneens in België.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat verzoeker een ernstige medische problematiek heeft, waarvoor geen medische verzorging beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst (Marokko). Bijgevolg kan verzoeker geen menswaardig bestaan hebben in Marokko.

Verzoeker lijdt dus wel degelijk aan een ernstige ziekte die een reëel risico vormt voor zijn leven en zijn fysieke integriteit, alsook een reëel risico op een onmenselijke behandeling vermits er geen adequate behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. De terugkeer naar zijn herkomstland zou dan ook een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de bijgebrachte medische stukken miskent.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier miskent en derhalve de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Dat de Staatssecretaris derhalve artikel 3 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3-5° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de arts-adviseur op 29 april 2019 een medisch advies heeft gegeven waaruit blijkt dat de in de huidige aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van voornoemd advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding.

2.5. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De Raad wijst op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat blijkens het medisch advies van de arts-adviseur van 29 april 2019 de elementen ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 5 april 2019 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige dergelijke verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 14 januari 2019.

2.6. In casu steunt de bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 29 april 2019 dat luidt als volgt:

“NAAM : Z. T. M. (..)

Mannelijk

nationaliteit: Marokko

geboren te Anjra op 00.00.1958

Art 9ter §3 - 5°

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 05.04.2019 en 14.01.2019 te vergelijken.

Mr. Z. (...), 61 jaar, legt in zijn aanvraag dd. 05/04/2019 een SMG voor, opgesteld door Dr. Mare Lambelin op 17/12/2018 en medische stukken d.d. 19/12/2018 van dezelfde arts, 29/11/2018 en 03/04/2019 x2 van Dr. Peter Dedeken.

Betrokkene legt ook een ongedateerde prijslijst van medicatie voor, een afspraakbevestiging voor een raadpleging in oktober 2019 bij Dr. P. Dedeken en een aanvraag voor een consult/transfer. Dit zijn geen stukken met medisch relevante inhoud.

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt dat de volgende diagnoses en hun respectievelijke behandelingen van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 14/01/2019. Op het SMG d.d. 17/12/2018 en de bijlagen wordt namelijk vermeld dat Mr. Z. (...) lijdt aan focale epilepsie post-CVA, (essentiële of intentionele) tremor en hoofdpijn ten gevolge van een Nervus Occipitalis neuralgie (= zenuwpijn) rechts, cardiale repolarisatiestoornissen en een chronische wonde aan de rechter grote teen.

Er wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene.

Het voorgelegde SMG en de bijlagen bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van Mr. Z. (...).

Volgens het attest d.d. 03/04/2019 van Dr. P. Dedeken zou betrokkene niet in staat zijn om te reizen tot aan de volgende raadpleging in oktober 2019. Uit het voorliggend medisch dossier blijkt echter geen medische contra-indicatie om te vliegen, reizen over land vormt helemaal geen probleem.”

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde medische stukken en betoogt dat het gaat om een ernstige medische problematiek waarvoor opvolging en behandeling nodig is, maar zij gaat daarmee compleet voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarbij werd vastgesteld dat de aangehaalde medische elementen dezelfde zijn als deze die reeds eerder werden aangehaald in de aanvraag van 14 januari 2019. Wanneer dergelijke vaststelling wordt gedaan moet de verwerende partij, conform artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaren. De Raad benadrukt dat uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen ad infinitum worden ingeroepen. Voor zover verzoekende partij met haar betoog dat

“de arts-adviseur stelt evenwel dat medische opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko” zich richt tegen de afwijzingsbeslissing in kader van de eerdere aanvraag is dit betoog in kader van huidig beroep geenszins dienstig. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig kritiek aanvoeren inzake de in de eerdere beslissing vastgestelde beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland.

Waar verzoekende partij aldus blijft hameren op de ernst van haar aandoeningen, benadrukt de Raad nogmaals dat in kader van een vergelijking van de diverse aanvragen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, de arts-adviseur zich enkel uitspreekt over het feit of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. Indien dat het geval is, dan wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

2.8. Voorts, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, stelt de arts-adviseur geenszins dat de verzoekende partij niet per vliegtuig kan reizen. Immers oordeelt hij: *“Uit het voorliggend medisch dossier blijkt echter geen medische contra-indicatie om te vliegen, reizen over land vormt helemaal geen probleem.”* waarbij hij ook verwijst naar ondersteunend bronnenmateriaal: <https://www.tijdschriftpraktijkondersteuning.nl/archief/volledig/id75-reizigersadvies-in-de-huisartsenpraktijk.html#vliegpreizen> waarvan kopie terug te vinden is in het administratief dossier. Verzoekende partij verwijst slechts naar het attest van de behandelend arts om te stellen dat zij niet per vliegtuig kan reizen, maar zij brengt geen concrete kritiek aan op de vaststelling van de arts-adviseur dat er geen medische contra-indicatie is om te vliegen zodat dit motief overeind blijft. Verder maakt zij evenmin aannemelijk dat zij omwille van haar aandoeningen niet over land zou kunnen reizen. Niets verplicht de verzoekende partij om de reis in één keer uit te voeren. Zij kan ook tussenstops maken zodat zij niet 24 uur doorlopend hoeft te reizen, daargelaten nog de vaststelling dat zij niet aannemelijk maakt dat zelfs een reis van 24 uur niet mogelijk zou zijn.

2.9. Wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit te meer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur dat de aangevoerde medische elementen reeds eerder werden aangevoerd in kader van een eerdere aanvraag en nu blijkt uit het administratief dossier dat inzake deze aanvraag reeds werd beslist dat de zorgen in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER